

— Офъ! — изпъшка баба Спаса и повече се притисна въ навалищата, — тая ще излѣзе май като нашата!

Единъ образъ милъ, скжпъ, отдавна изчезналъ отъ тоя свѣтъ, се мърна предъ очитѣ ѝ. Ето го — нейния синъ, едъръ като горунъ... съ току що поболи му-стачки. Ожениха го младъ, че баща му рано отиде въ черната земя. Ожениха го, и кжщата имъ свѣтна. Годинка само и мжжка рожба — Цанко. Кжщичката, малката имъ паянтова кжщичка, се изпълни съ радостъ. Оживѣ сякашъ стариятъ Цанко. Потекоха дни на миръ и доволство. Но гръмнаха една нощъ барабанитѣ: „Война!“ Отидоха всички, отиде и той. На царска сватба ги викатъ, хубава сватба, кървава сватба...

Пѣеше слѣпиятъ пѣвецъ и не виждаше, че пѣсенъта му като ножъ разкръща завѣхналата душа на старата. Кръвъ бликна въ очитѣ ѝ, тя се полюшна. Да не падне ли я прихвана господинътъ съ прихлупения каскетъ, или за нѣщо друго? Баба Спаса не видѣ. Тя гледаше ослѣпена къмъ пѣвеца и нищо друго не виждаше, освенъ единъ скжпъ образъ далече, далече нѣкжде отвждѣ планинитѣ... въ Македония. Пѣсенъта на пѣвеца я носѣше нататъкъ, тя летѣше зашеметена.

— Бабо, бабо ма! — сепна я по едно време внучето ѝ. — Ха да идемъ за свирка.

— Ще идемъ, баба, послушай сега пѣсенъта.

— Аа, свирка искамъ, свирка! — задърпа я то.

— Ще земемъ, де! Като съмъ казала, ще земемъ. Само пѣсенъта научи сега, та като ти взема свирката, да ми я свиришъ. Ха, че ми е на сърдцето тая пѣсенъ. Я, я слушай! — повдигна му тя главичката, и двамата пакъ се захласнаха. Лицето на пѣвеца пламна, тъмнитѣ дупки зинаха, той протегна шия и гласътъ му още по-нашироко се разлѣ и запари, като врѣла вода въ дупшитѣ на хората.